

Můj mladý Pane, ať už tobě proudí
nejčistší modrá krev v tvém slavném ledví
či ať ti kazy krve nahrazuje
čest koupená a jmění, jež tvůj tatík
hamižně v dosti krátkém čase
jak na zemi, tak moři namamonil,

5

mne — učitele Řádu — nyní poslyš.
Já naučím tě, jak dny dlouhé probít,
dny dlouhé, předlouhé, jež doprovází
v tvém žití nuda k omrzení vleklá.

10

Co dělat ráno, odpoledne, večer,
oč starat se máš, k čemu upnout mysl —
to všecko z veršů mých se tady dovíš,
když v dlouhé chvíli vybude ti chvíle,
abys mi mohl nastavit uši.

15

Tys poklekl už zbožně před oltáři
Venuše svaté, hráče Merkuria,
jež v Galii a Albionu stojí —
a onu horlivost lze číst v tvé tváři.
I nadešla teď chvíle odpočinku.

20

Ach, marně Mars tě vábí — vždyť je blázen,
a tebe — přirozeně — krev přec děsí.
Ty smutné vědy Palladiny rovněž
máš v nenávisti. Chuť k nim vzal ti brekot,
jenž plní školní síně a kde vědy
a skvělá umění se proměnily
v tak hrůzná strašidla, že nářek dětí
tu otřásá i přerozlehlou klenbou.
Můj mladý Pane, poslyš tedy nejdřív,
k jakým to sladkým starostem tě Ráno
má vést a řídit lehoučkou svou rukou.

25

30

I vstává Ráno v doprovodu Zory
dřív nežli Slunce, jež pak v dálce vzejde
tam na obzoru, aby dalo radost
všem tvorům, polím, rostlinám a vodám.
Tu také dobrý rolník vstává s lože,
jež v noci spolu s dětmi maličkými
mu zahřála i jeho věrná žena.

35

Nástroje svaté na ramena bere —
Ceres a Pales kdys je vymyslela —
a zvolna vede vola směrem k polím.
Jde úzkou cestou, při níž rostou keře,
a s nachýlených větví střásá rosu,
jež v slunci láme se jak drahokamy.

40

I kovář vstává a zas otevírá
svou hlučnou dílnu. Navrací se k dílu,
jež nedokončil včera. Dělá klíče

45

a chytře okovává pokladnici,
aby byl klidný ustaraný boháč.

Anebo stříbrem, zlatem zdobí vázy
či šperky k okrášlení nevěst, hodů.

50

Co to? Ach, ty se děšíš při mých slovech,
že vlas máš zježen jako ježek ostny?

To nad tím jitem? Ach, tvé jitro přece,
můj mladý Pane, tvé jitro je jiné.

55

Tys neseděl přec při západu slunce
u stolu skrovného a při soumraku
tys neuléhal do hubených peřin,
jak na vsích odsouzen je spát lid sprostý.

Vám, bozi nebeští, pozemští polobozi,
vám dopřál dobrý Jupiter los jiný.

60

I musím tedy vést vás jinou cestou
a uměnamí jinými se řídit.

Tys přece bděl, vždyť v opeře jsi meškal
a pak jsi dlouho dlouho pobyl v herně.

65

Tím natáhl sis noc — a potom znaven
v kočáře zlatém s koly hřmotíci
taženém víc než pádícími oři
dost dlouho bouřil jsi klid tiché noci
a otvíral tmou vůkol pochodněmi.

70

Ach, vypadalo to jak tenkrát dávno,
když po sicilských březích sám bůh Pluto
na voze hnal se, při čemž pochodněmi

Furií smečka svítla mu cestou —
smečka, jež měla místo vlasů hady.

75

A tak ses vrátil domů. Ale běda,
zde s novou prací velký stůl tě čekal.
Stůl prohýbal se pod hojnými jídly,
z Francie jará vína na něm stála,
i vína z Toskány a ze Španělska,
i tokajské zde bylo, jež kdys Bakchus
zeleným věncem ověncil a pravil:
„Všem kvasům kraluj.“ Nu, pak ale Spánek
podušky natřásl ti vlastnoručně,
a když ses do nich unaveně složil,
hedvábné záclony šel tiše stáhnout lokaj.
A tobě přelíbezně zavřel víčka
zpěv kohouta, jenž jiným otvírá je...

80

85

Je správné, že tvé unavené smysly
bůh Morfeus z pout spánku nevymaní
dřív, dokud jasný den se nepokusí
úporně vniknout, vedrat se až k tobě
škvírami v pozlacených okenicích
a vyzlatit zeď protilehlou sluncem,
jež tobě dávno nad hlavou už stojí.

90

95

Teď starosti tvé přelíbezně začnou,
jež přináší ti den. I musím tedy
zde odtud loď svou vypravit a vést tě
— zpívaje rady — k převelikým činům.

Však zdálky zaslechlo už hejno sluhů
zvuk zvonku, jímž tvá ruka zatřepala,
a způsobně a hbitě seběhli se. 100

Hned kvačí otevřítí okenice,
jež světlu bránily; však přitom dbají,
by slunce neodvážilo se svítit
k tvé nelibosti přímo do tvé tváře. 105

Nu, nazdvihni se, pak se lokty opři
o měkké podušky, jež zvolna sklouznou
pod záda jako měkké opěradlo.

Pak zdvihni prst a zvolna, velmi zvolna
přejeď si oči, abys setřel mlhu,
jež zbyla tam snad po kimmerské mlze,
načež rty našpul do malého kroužku
— jak luzné na pohled! — a mlčky zívni. 110

Když se tak libě tváříš, kéž by zřel tě
nějaký hrubý setník od armády, 115
jenž málem může roztrhnout si hubu,
jak řve, když dává šikům vojska povel,
a trhá uši dobře vyvinuté.

Ach, ten by koukal! Jistě by se styděl,
víc nežli Minerva, když u studánky 120
si na píšťalu hrála a když zřela
nafouklé tváře a svůj tupý výraz.

Teď však již zřím, jak načesaný sluha
uctivě vchází a jak vyptává se, 125